

2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpums

- Prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 108. panta 1. punktu un tiesiskās noteiktības principu, piemērojot procedūru attiecībā uz jaunu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktam, nevis procedūru attiecībā uz jau pastāvošu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 17. un nākamajiem pantiem, lai pārliecinātos par savu provizorisko novērtējumu, saskaņā ar kuru EEG tika atzīts par atbalstu. Šajā ziņā prasītāja it īpaši norāda, ka Komisija 2002. gada 22. maija lēmumā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums. Pārejas no 2000. gada EEG uz 2012. gada EEG laikā nebija radušās būtiskas izmaiņas salīdzinājumā ar Komisijas 2002. gada 22. maija lēmumu. Līdz ar to savu grozīto juridisko vērtējumu Komisija varēja paust, izmantojot LESD 108. panta 1. punktā paredzēto procedūru, neskarot prasītāju.

3. Trešais pamats: Pamattiesību hartas 41. panta un tiesību tikt uzklašātam principa pārkāpums

- Prasītāja arī apgalvo, ka atbildētāja ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, iepriekš nesniedzot prasītājai iespēju paust savu nostāju.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – Grupa Azoty ATT Polymers/Komisija

(Lieta T-270/14)

(2014/C 223/29)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Grupa Azoty ATT Polymers GmbH (Guben, Vācija) (pārstāvji – H. Janssen un S. Kobes, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums

- Prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa un īpašais kompensācijas režīms nav uzskatāmi par valsts līdzekļu vai valsts kontrolētu līdzekļu piešķirumu. Visi fakti, kuriem ir nozīme šo pasākumu kvalificēšanā, esot tikuši konstatēti pirmstiesas procedūrā starp Komisiju un Vācijas Federatīvo Republiku. Vairs neesot pastāvējušas nekādas neskaidrības, kuras Komisijai būtu bijis jāizmeklē sīkāk procedūrā atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam un Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai ⁽¹⁾, 4. panta 4. punktam.

2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpums

- Prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 108. panta 1. punktu un tiesiskās noteiktības principu, piemērojot procedūru attiecībā uz jaunu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktam, nevis procedūru attiecībā uz jau pastāvošu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 17. un nākamajiem pantiem, lai pārliecinātos par savu provizorisko novērtējumu, saskaņā ar kuru EEG tika atzīts par atbalstu. Šajā ziņā prasītāja it īpaši norāda, ka Komisija 2002. gada 22. maija lēmumā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums. Pārejas no 2000. gada EEG uz 2012. gada EEG laikā nebija radušās būtiskas izmaiņas salīdzinājumā ar Komisijas 2002. gada 22. maija lēmumu. Līdz ar to savu grozīto juridisko vērtējumu Komisija varēja paust, izmantojot LESD 108. panta 1. punktā paredzēto procedūru, neskarot prasītāju.

3. Trešais pamats: Pamattiesību hartas 41. panta un tiesību tikt uzklašātam principa pārkāpums

- Prasītāja arī apgalvo, ka atbildētāja ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, iepriekš nesniedzot prasītājai iespēju paust savu nostāju.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – Styron Deutschland/Komisija

(Lieta T-271/14)

(2014/C 223/30)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Styron Deutschland GmbH (Schkopau, Vācija) (pārstāvji – H. Janssen un S. Kobes, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums

- Prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa un īpašais kompensācijas režīms nav uzskatāmi par valsts līdzekļu vai valsts kontrolētu līdzekļu piešķirumu. Visi fakti, kuriem ir nozīme šo pasākumu kvalificēšanā, esot tikuši konstatēti pirmstiesas procedūrā starp Komisiju un Vācijas Federatīvo Republiku. Vairs neesot pastāvējušas nekādas neskaidrības, kuras Komisijai būtu bijis jāizmeklē sīkāk procedūrā atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam un Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai ⁽¹⁾, 4. panta 4. punktam.